

ανάλογος

ανάλογος, -η, -ο, επίθ. [<αρχ. ανάλογος], ανάλογος. **1.** το ουδ. ως ουσ. **το ανάλογο**, το μερίδιο που δικαιούται, που αντιστοιχεί σε ένα από τα δυο άτομα ή στον καθένα από ένα σύνολο ατόμων: «το καθένα απ' τα πέντε του παιδιά πήρε το ανάλογο απ' την κληρονομιά». **2.** το παρόμοιο, το αντίστοιχο: «ήταν γλέντι τρικούβεργο, που δεν υπήρξε ανάλόγό του». Επίρρ. **ανάλογα** κ. **αναλόγως, α.** σύμφωνα με την περίπτωση ή την περίπτωση: «πρώτα να δω τι θα γίνει κι ύστερα θα πράξω ανάλογα». (Λαϊκό τραγούδι: *εξηγήσου κι υποτάξου αναλόγως σ' ό,τι πω σ' ό,τι χορέψω σ' ό,τι πω*). **β.** με τον ίδιο τρόπο: «αφού μου φέρθηκες πρόστυχα, θα σου φερθώ κι εγώ ανάλογα».

- ανάλογα με τα κέφια (μου) ή ανάλογα τα κέφια (μου), βλ. λ. [κέφι](#).

- *ξηγιέμαι αναλόγως, α.* συμπεριφέρομαι σύμφωνα με την περίπτωση ή την περίπτωση: «να δω πρώτα τι θ' αποφασίσουν κι ύστερα θα ξηγηθώ αναλόγως». **β.** συμπεριφέρομαι με τον ίδιο τρόπο με τον οποίο με συμπεριφέρονται: «αφού μου φέρεσαι μ' αυτόν τον αισχρό τρόπο, θα σου ξηγηθώ κι εγώ αναλόγως». (Λαϊκό τραγούδι: *υποτάξου και εξηγήσου αναλόγως, σ' ό,τι πω, σ' ό,τι χορέψω, σ' ό,τι πω*).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας